

vil stille sig. Dersom nemlig enten alle Arvingerne ere tilstede, saaledes at man strax kan faae dem sammenslutte, uden at der behøves dette længere Barsel, eller der blandt de Arvinger, der ere ved Haanden, er en, der strax vil erklære, at han ikke vil vedgaa Arv og Gjæld, behøves ikke dette længere Barsel; thi saa kan Spørgsmaalet om Arv og Gjælds Bedgaaelse strax bringes paa det Nene. Det er saaledes egentlig kun i det Tilfælde, at der er fraværende Arvinger, og at de tilstedeværende vedgaa Arv og Gjæld, men man ikke veed, hvorledes de fraværende stille sig, at dette længere Barsel behøves. Det er til at realligere denne Rantke, at Udringsforslagene under Nr. 12 og 13 sigte. — Udringsforslagene under Nr. 14 og 15 indeholde kun Udringer, som vilde være en nødvendig Følge af de to foregaaende Forslag. — Udringsforlaget under Nr. 16 gaar kun ud paa udtrykkelig at sige, hvad det er, der sigtes til ved Denvisningen til Forordningen af 8de April 1768. — Udringsforslagene under Nr. 17 og 18, som paa en vis Maade henge sammen, hvile begge paa den Rantke, at, naar man vil gjenneføre den Grundsatning, at Boet skal behandles som Konkursbo, indtil det viser sig, at Kreditorerne vilde blive fyldestgjorte, fører det ogsaa konsekvent til, at kun Kreditorerne have Stemmeret i Boet saa længe. Dernæst have vi ment — og dette er Denstigten med Forslaget Nr. 18 — udtrykkelig at burde udtale, hvad der forstaaes ved det, at de vilde blive fyldestgjorte, nemlig ikke, at de ikke engang i Tiden vilde faae deres Penge, men at de vilde faae deres Penge til rette Tid, altsaa blive fyldestgjorte til Forsaldstid. — Udringsforlaget under Nr. 19 gaar kun ud paa at foretage en Forandring i Overkriften, sigtende til tydeligere at betegne, hvad der er Gjenstand for Loven. Gjenstanden for det omhandlede Kapitel, er jo nemlig kun Behandlingen af saadanne Dødsboer, hvor Arvingerne ikke paatage sig Ansvar for Gjælden, men som dog heller ikke behandles efter Konkurslovens Forskrifter i Denhold til denne Lovs § 145. — Udringsforlaget under Nr. 20 gaar ud paa at paabyde, at der ogsaa skal gives det længere Barsel, naar der er Arvinger udenfor Europa — ikke blot Kreditorer — idet Udvalget har ment, at der dog kan gives adskillige Tilfælde, hvor det navnlig igjennem danske Kvæver i Amerika eller paa lignende Maade vil kunne komme til Arvingernes Kundskab, at saadanne Skifter finde Sted. Det skal være Tilfældet, at der i de danske og norske Kvæver, som udkomme i Amerika, optages de Skiftebekjendtgørelser, som staa i Berlingske Tidende og i de andre skandinaviske Blade for offentlige Bekjendtgørelser, og paa denne Maade vil det jo ganske vist jevnlig kunne ske, at danske, som opholde sig i Amerika, men hvis Opholdsstied man ikke kender, kunne blive bekjendte med saadanne Skifter, hvoraf de have Interesse. Ganske vist vilde 3 Maane-

ders-Tisten i saa Fald som oftest være tilstrækkelig paa Grund af de hurtige Kommunikationsmidler, men Udvalget har dog ment, at der ikke kunde være Noget i Veien for her at give en forlænget Frist af 6 Maaned, hvorved det bliver endnu sikkrere, at de Paagjældende kunne gjøre deres Interesser gjældende. — Udringsforlaget under Nr. 21 sigter kun til at fremskalde en større Tydelighed. — Udringsforlaget under Nr. 22 gaar ud paa i § 23 at indføre en lignende Bestemmelse, som er given i § 51, nemlig at forbeholde Stifstforvalteren en Ret til at tilbesætte en Majoritetsbeslutning, naar den strider imod de Umyndiges Interesse. Der er lige saa megen Grund til at have denne Bestemmelse her, som til at have den paa det efterfølgende Sted i § 51. — Udringsforlaget under Nr. 23 er blot en Redaktionsforandring. — Forslaget under Nr. 24 er foranlediget derved, at der nuomstunder omkring i Provindsbyerne er Toll, som beskæftige sig med at kjøbe Værdipapirer til Dagens Kurs, i alt Fald mod en ringe Provision, saaledes at det i disse Byer vilde være betydeligere at sende Papirerne ind til en Værlmægler i Kjøbenhavn for der at blive forhandlede; det er altsaa blot Meningen med Udringsforlaget at gjøre det muligt, at man paa saadanne Steder kan afhænde Papirerne paa Stedet. — Udringsforlaget under Nr. 25 udtrykker den samme Rantke, som ligger i Udringsforlaget under Nr. 18. — Forslagene under Nr. 26 og 27 have deimod en større Betydning. Som det høie Thing vil have bemærket, gaar jo Lovforslagets Rantke ud paa, at Skifteforvalteren, saa vidt muligt herefter skal ophøre med at have Boernes Pengemidler under Hænde, og at der i Stedet derfor skal velges en Inkassator, der naturligvis maatte stille fornøden Sikkerhed, og i hvis Hænder disse Midler skulde overleveres. Denne Inkassator vil altsaa i Virkeligheden blive noget Mindet og Mere, end en Inkassator i Boerne hidtil har været, idet han i Virkeligheden vil blive Boets Kassierer. Udvalget har imidlertid ved denne Ordning havt den Betænkning, at man herved vilde komme til at bebyrde Boerne med en ny Udgift, idet en saadan Inkassator nemlig slet ikke vil kunne have uden en forholdsvis høj Betaling, og da nu Skiftebyerne i Forveien ere høie nok, har Udvalget ment, at det var hensigtsmæssigt, om man kunde undgaa dette. Paa den anden Side har Udvalget erkjendt det Uvilkkelige i, at Loven tilveiebragte større Sikkerhed og Betyggelse for Arvingerne, for at Skiftemidlerne ikke vilde kunne forvandskes, uden at de vilde kunne faae Erstatning; men det har Udvalget tænkt sig, at man kunde gjøre ved i en følgende Paragraf at foreskrive, at Staten subsidiært staaer til Ansvar for Skifteforvalteren i den Henseende. Det er kun under Forudsetning af, at en saadan Bestemmelse gaar igjennem, at Udvalget har kunnet foreslaa den Ordning, som